

Hồi 38

Tráng Chí Mới Được Toại Nguyên

Nhạc Dương thuộc huyện Ba Lăng của tỉnh Hồ Nam và cũng là nơi nhập khẩu của con sông Tiền Giang chảy vào hồ Động Đình và cũng là cửa ngõ của tỉnh Hồ Nam. ở phía tây thành đó có một danh thắng khét tiếng thiên hạ là Nhạc Dương lầu. Đứng ở trên lầu có thể trong thấy hết hồ Động Đình, phong cảnh tuyệt đẹp.

Hôm đó là ngày tết Đoan Ngọ, người du ngoạn trên hồ Động Đình rất đông đảo. Lúc cuối giờ Thìn, có một chiếc thuyền rất lộng lẫy đến đậu ở cạnh lầu Nhạc Dương, trên bờ hồ Động Đình, lá cờ cắm ở trên nóc thuyền bay phấp phới trước gió, trên cờ thêu một con rồng bóng nhoáng, nơi chính giữa thêu một chữ "Long".

Thuyền đó là của một người chủ rất giàu có mới mở một tiệm trà với một tiệm châu báu ở gần lầu Nhạc Dương. Không cần nói rõ người đó chính là Long Uyên. Chàng không những anh tuấn mà cách cư xử với mọi người cũng hòa nhã vô cùng nên bất cứ người thuộc giới nào hay người trong võ lâm hễ tiếp xúc qua với chàng đều kính mến chàng hết sức.

Trông bề ngoài của chàng tuy rất nho nhã như người không biết võ công vậy, nhưng tính chàng rất hiệp nghĩa nên mới được tất cả các người võ lâm kính trọng là thế.

Ngoài ra một lúc chàng lấy được năm người đẹp như hoa nở, trong đó có một người nổi danh nhất là cháu gái của Võ Di Bà Bà.

Võ Di Bà Bà lừng danh thiên hạ mấy chục năm, xưa nay ít lộ mặt trên giang hồ, nhưng lúc này bà ta cùng cháu gái cháu rể đi ra kinh thương, đi tới đâu giặc cỏ đều tránh xa không ai dám dấn động đến công tử họ Long cả.

Ngày hôm nay nghe nói chiếc thuyền của nhà họ Long là do Thiên Diện Phu Nhân mời tới, chuyên để gặp gỡ các vị chưởng môn của các đại môn phái. Nên trời vừa tảng sáng chung quanh lầu Nhạc Dương đã bố trí mấy trang hán để phụ trách đón rước các vị tân khách rồi.

Lúc ấy thuyền đã tới, Thiên Diện Thư Sinh với Thiên Diện Phu Nhân và Phả Cái cùng bà cháu của Võ Di Bà Bà đi cùng với Thánh Ngu đại sư, người chưởng môn của phái Thiếu

Lâm, với môn hạ là Thánh Thủy hộ pháp của ông ta, cùng đi chiếc thuyền lớn đã tới lầu Nhạc Dương.

Thiên Diện Phu Nhân lên bờ trước rồi trịnh trọng đứng cạnh cái cầu mà lớn tiếng nói:

- Tiện thiếp Thiên Diện Phu Nhân cung kính mời các vị chưởng giáo đại giá xuống thuyền!

Phả Cái ngừng mặt lên cười ha hả nói:

- Già què này hôm nay được gặp gỡ thịnh hội như vậy thật là tam sinh hữu hạnh! Nhỏ, lại đây để ăn mày già què này giới thiệu cùng quý vị!

Nói xong ông ta chỉ vào đạo nhân ngồi ở chính điện mà nói:

- Vị này là Thông Linh Tử, người chưởng môn của phái Võ Đang.

Thiên Diện Phu Nhân thấy lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt mặt rất chính khí, không giận mà oai, nàng biết ông ta là một đạo sĩ đặc đạo, không dám thất lễ vội cung kính vái chào một lạy.

Không Linh Tử cười ha hả nói:

- Bần đạo đến đây là để dự thịnh hội, xin phu nhân khỏi cần đa lễ như thế.

Nói xong ông ta giơ tay phải lên, chỉ vào đạo sĩ giới thiệu rằng:

- Vị đạo huynh này là người chưởng môn của phái Hoa Sơn, đạo hiệu là Thiên Cơ...

Nói xong ông ta lại giơ tay trái lên chỉ vào một đạo nhân nữa và giới thiệu tiếp:

- Đạo huynh này là người chưởng môn phái Mao Sơn, đạo hiệu là Tiều Dao Chân Nhân.

Thiên Diện Phu Nhân nhất nhất chào các người xong, đồng thời lại giới thiệu Thiên Diện Thư Sinh với các người.

Ba người chưởng môn đối với việc làm của Thiên Diện Phu Nhân và Thiên Diện Thư Sinh ở Kim Lăng thì mọi người đã nghe thấy rồi, nay gặp mặt mới hay chàng ta là một thiếu niên nhỏ sinh, người rất mảnh khảnh, trông hình như không biết võ công gì hết. Nhưng tục ngữ có câu "không thể đo lường người bằng bề ngoài được", nên ba vị chưởng môn ấy không dám khinh thường chàng mà thất lễ chút nào. Cho nên đôi bên hành lễ xong mới lần lượt bước vào trong khoang thuyền.

Ở ngoài khoang thì có hai người đạo sĩ đang râu rĩ đứng ở đó.

Phương trượng của Thiếu Lâm với Võ Di Bà Bà các người ngồi ở trong khoang thuyền hàn huyền.

Một lát sau lại có một đạo sĩ nữa đến. Người này râu dài tới tận bụng, thân hình vạm vỡ, tuổi trạc thất tuần, nhưng râu vẫn còn đen nhánh. Người này là Ngũ Liễu Chân Nhân chưởng môn phái phái Không Động. Phía sau ông ta còn có một thiếu niên trẻ tuổi đi theo vào. Thiên Diện Phu Nhân đã nhận ra người đó chính là Vu Hoàn, kẻ đã giết chết người cướp của và gây gió bão ở Kim Lăng.

Phen này Ngũ Liễu Chân Nhân tới, vẻ mặt hậm hực vẫn lớn bước tiến vào trong khoang và không chào chủ nhân gì hết.

Thiên Diện Phu Nhân thấy vậy tức giận thầm nhưng Thánh Ngu đại sư liền ra mặt dàn xếp, nên nàng phải tạm nén lửa giận xuống mà vẻ mặt chỉ hậm hực thôi.

Một lát sau, Phù Trần Tử, chưởng môn phái Bình Sơn cũng dẫn theo Phù Phong Tử thủng thẳng tới. Phù Trần Tử là một người rất khiêm hòa và có lễ phép, quả thực là một người trưởng giả, nhưng Phù Thổ Tử với Phù Phong Tử thì hung ác khôn tả, cứ nhìn thẳng vào mặt Thiên Diện Phu Nhân.

Các người chưởng môn đó đều quen biết nhau cả, nhưng cách biệt nhau mười mấy năm, bây giờ mới được tái kiến, nên ai nấy thấy mặt nhau cũng phải hàn huyền một hồi lâu.

Bây giờ sáu vị chưởng môn đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu có người họ Tạ của phái Điểm Thương thôi.

Thiên Diện Phu Nhân cảm thấy hồi hộp hết sức, nhưng nàng nhận thấy những người này đều là kẻ thù của mình và đáng giết chết. Mặt khác, nàng lại thấy các người đều lớn tuổi cả, người nào người nấy cũng đã trên sáu mươi tuổi rồi, ăn nói lại ôn tồn tao nhã, nên nàng lại thương tiếc họ. Nên bây giờ họ biết hỏi cái thì nàng cũng không nỡ tâm giết chết họ đâu.

Ngũ Liễu Chân Nhân của phái Không Động lúc mới vào trong khoang thuyền trông thấy Võ Di Bà Bà, vì sợ oai danh của bà nên y mới bớt hung hăng như trước. Nhưng một lát sau y thấy bà ta nhắm nghiền hai mắt lại ngồi yên một chỗ, y nổi hung ngay, và y thấy người của phái Điểm Thương vẫn chưa tới, có vẻ nóng lòng sốt ruột liền cau mày lại lớn tiếng hỏi:

- Các vị đạo huynh, đến giờ vẫn chưa thấy một mình Tạ gia lộ diện? Có lẽ y không tới nữa đâu! Bần đạo thiết tưởng khởi cần phải đợi chờ, cứ mời Thánh Ngu đại sư đứng lên làm chủ để dứt khoát vụ này đi!

Thánh Ngu đại sư nghe nói, lớn tiếng niệm Phật rồi trợn mắt lên nhìn các người chưởng môn môn lượt. Ông ta chưa kịp lên tiếng thì bên ngoài đã có một đại hán tuổi tam tuần xông ngay vào, đại hán nọ lưng đeo trường kiếm về mặt hậm hực cũng bước vào trong khoang thuyền chấp tay chào chung quanh một vòng và nói:

- Tại hạ đệ tử của của phái Điểm Thương Phi Tinh Kiếm Tạ Gia Lưu hầu cạnh người chưởng môn đến đây phó ước, không ngờ tại hạ gặp một thiếu niên tự xưng là Hồ Hùng, y chẳng nói chẳng rằng ngấm ngấm hạ độc thủ đánh chết chưởng môn xác rớt ngay xuống dưới sông...

Nói tới đó, y không sao nói tiếp được nữa cổ họng như bị tắc nghẽn.

Mọi người có mặt tại đó nghe thấy Gia Lưu nói tới cái tên Hồ Hùng đều giật mình kinh hãi. Vì Hồ Hùng đệ tử tục gia của Thiên Cơ Chân Nhân phái Hoa Sơn xuất đạo giang hồ không đầy hai năm đã gây được tên tuổi. Một năm trước đây y đã khét tiếng ở trong đại hội cướp thường lương, vì thế tiếng tăm của y đã lan tràn đi khắp nơi.

Từ đó trở đi y liền ẩn dật một nơi, mãi tới bây giờ mới xuất hiện ở trên Trường Giang giết chết người chưởng môn của phái Điểm Thương. Kiếm khách Tạ Gia Hoa bị giết chết. Gia Hoa là một nhân vật rất có tiếng tăm trong giới thanh niên, tuổi chưa đầy bốn mươi, từ khi gánh vác trách nhiệm ngôi chưởng môn của phái Điểm Thương tới giờ rất được người của các phái khác tôn trọng.

Thiên Diện Phu Nhân cùng Thiên Diện Thư Sinh và Phong Lan các người đều biết rõ Hồ Hùng lắm. Bây giờ đột nhiên nghe thấy y xuất hiện cũng phải ngạc nhiên vô cùng. Nhất là Long Uyên đã hóa trang che lấp mặt thật của mình đi lại càng kinh ngạc thêm vì chàng biết năm xưa Hồ Hùng ăn lầm phải óc con Tử Kim Giao công lực tuy mạnh hơn trước nhiều nhưng tính nết lại hung ác thêm, phải tĩnh tọa hai năm dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa mới hết được tính hung ác ấy. Bây giờ chưa đủ hai năm mà Hồ Hùng xuất hiện khiến chàng thắc mắc khôn tả, chàng nghĩ nếu trong một năm đó Hồ Hùng do kỳ ngộ đã nhanh nhẹn luyện hóa được tính ác độc kia đi mới xuất hiện trong giang hồ cũng nên. Nhưng mặt khác chưa biết chừng y đã bị tính ác độc kìm chế và thay đổi tính nết. Nếu y được như điều thứ nhất thực là đáng mừng, nhưng nếu y bị tính nết kìm chế thực thì tiền đồ của y rất bi quan.

Long Uyên đang nghĩ như vậy, những người chưởng môn nghe thấy Gia Lưu thưa xong ai nấy đều kinh hãi và cũng chăm chú nhìn vào mặt Thiên Cơ Chân Nhân.

Thiên Cơ Chân Nhân cau mày lại từ từ hỏi:

- Xin thiếu hiệp hãy nguôi cơn giận và bớt râu rĩ đã, còn Hồ Hùng đó quả thực là đồ đệ của bản đạo, thế nào cũng đi bắt tên nghiệt đồ đem lên Điểm Thương tạ tội để an ủi anh linh của đại chúng môn, chẳng hay Tạ thiếu hiệp nghĩ sao?

Nói xong đưa mắt nhìn xung quanh nhưng thấy ai nấy đều tỏ vẻ không hiểu, y lại lẩm bẩm vài câu rồi nói tiếp:

- Tiểu đồ Hồ Hùng hai năm trước đây xuống núi cho tới nay cũng chưa về sư môn, một năm trước nghe nói y xuất hiện ở Sào Hồ, đã có đệ tử của tệ môn hạ trông thấy, nhưng sau đó không những tệ môn không biết tin tức của y và các bằng hữu của y cũng không thấy tin tức nốt.

Nói tới đó y ngừng giây lát thấy mặt của mọi người mới đỡ thắc mắc y lại nói tiếp:

- Lần này Tạ thiếu hiệp đột nhiên thốt ra cái tên của tiểu đồ và lại cho hay cái tin như thế, bản đạo không dám không tin, sự thực tiểu đồ mất tích trên năm trời, mọi việc cần khảo xét lại đã. Nhưng không biết các vị đạo huynh đây cho lời của đệ nói như thế có hợp lý không?

Thánh Ngu đại sư là chủ nhân trong đại hội này, nghe thấy Thiên Cơ Chân Nhân nói như vậy không thể nào thoái thác được liền lớn niệm câu Phật hiệu và đỡ lời:

- Thiên Cơ đạo hữu nói rất có lý, xin Tạ thiếu hiệp hãy tạm nén lòng sầu muộn.

Nói tới đó y nhìn Thiên Diện Phu Nhân và nói tiếp:

- Bây giờ bảy môn phái đều có người ở đây rồi, việc của phu nhân có thể kết liễu được rồi.

Thiên Diện Phu Nhân đưa mắt nhìn Thiên Diện Thư Sinh thấy chồng gật đầu ra lệnh, liền mời Gia Lưu ngồi xuống một bên rồi với giọng khàn khàn nói:

- Nơi đây du khách đông đảo lắm và người của quan phủ cũng nhiều, tốt hơn hết chúng ta nên chở thuyền ra giữa hồ đậu ở chỗ vắng vẻ thì hơn.

Thánh Ngu đại sư đưa mắt nhìn mọi người đang định lên tiếng nói thì Ngũ Liễu Đạo Nhân trợn ngược đôi mắt lên nhìn mọi người và đáp:

- Hay lắm, hay lắm, giữa hồ rất rộng rãi muốn phi độn cũng không phải là chuyện dễ, nơi đó chính là cửa của địa ngục, nhưng chúng ta đã có can đảm tới đây phó hội, thì dù là núi đao rừng kiếm cũng phải tới đó du ngoạn một phen.

Thiên Diện Phu Nhân sầm nét mặt lại. Phả Cái thì hớn hờ tươi cười, nhưng cả hai người không nổi giận vội. Thiên Diện Phu Nhân liền vỗ tay ra hiệu cho người thuyền chài nhổ neo

boi ra giữa hồ. Thuyền chung quanh từ từ boi đi, có một lát sau đã tới chỗ chính giữa hồ, nơi đây chung quanh không có một chiếc thuyền nào cả, Thiên Diện Phu Nhân liền lên tiếng nói:

- Tiệp thiệp được thiên hạ Đệ Nhất Kiếm Cô Độc Khách nuôi nấng dạy bảo, ơn đức ấy cao hơn trời, không ngờ ân sư của tiệp thiệp vì tính nết kiêu ngạo cương trực, bị các vị hiền lành là gian ác, rủ nhau tới vây đánh, khiến ân sư tiệp thiệp bị thương nặng mà chết. Thiệp thấy ân sư bị chết thảm khốc như thế liền thề trả thù cho sư phụ. Ngờ đâu từ khi thiệp bước chân vào giang hồ tới giờ mắt thấy tai nghe ngoài vị chủ mưu ra, các vị trưởng giả có mặt tại đây đa số là bị mắc lõm của người mời ra tay dự cuộc tấn công ấy. Vì vậy mà Thánh Ngu đại sư của phái Thiếu Lâm mới khảng khái nhận lời định ngày hôm nay mời các vị trưởng giả tới đây để dứt khoát câu chuyện ấy...

Các người có mặt tại đó ngoài Võ Di Bà Bà cứ nhắm mắt nhập định ra thì còn người nào người nấy thì chăm chú nghe nàng nói.

Thánh Ngu đại sư vẻ mặt hiền từ nghe thấy nàng nói như thế gật đầu khen ngợi thâm, ông ta không đợi Thiên Diện Phu Nhân nói dứt đã niệm câu Phật hiệu rồi xen lời nói:

- Phu nhân tuy là người trần xác thịt nhưng trong lòng bồ tát còn hơn cả những người tu hành, khiến bản tăng cảm động vô cùng, hơn hai mươi năm trước đây phái Thiếu Lâm chúng tôi có dự án tấn công ở trên Quan Nhật Nhai. Sau đó bản tăng về tới chùa liền tỉnh ngộ vội ra lệnh cho tất cả đệ tử của Thiếu Lâm phải tiềm tu ẩn tích bế môn sám hối. Cho tới nay thắm thoát được hai mươi mấy năm trời, may mắn thay được phu nhân giảng lâm tộ chùa chỉ bảo mọi sự khiến lão tăng ngoài sự tỉnh ngộ ra còn viết thư mời các vị đạo huynh tới đây giải quyết nốt...

Nói tới đó ông ta thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Huyền Pháp là tên gây mối họa đầu của tộ môn, thì năm trước đã bị giết chết rồi, ngoài ra còn Thánh Thổ sư đệ cũng bị mất mạng ở trên Quan Nhật Nhai. Còn Thánh Hỏa sư đệ gần đây cũng bị chết ở nhà của Vương Đại Hữu em của y, thiết nghĩ phái Thiếu Lâm chúng tôi, các vị tổ sư của các đời trước đều cẩn thận tu hành, không ngờ truyền tới tay lão tăng lại gặp mấy lần đại biến như thế, đó chỉ tại lão tăng không biết nhận xét người và thiếu tư cách lãnh đạo. Cho nên phen này lão tăng tới đây đã để lại di chúc vì lão tăng đã quyết hy sinh tính mạng để chuộc tội tùy theo phu nhân muốn xử trí như thế nào thì xử trí...

Lời nói của lão hòa thượng rất thẳng thắn, hoàn toàn không có giữ một chút sĩ diện gì cho phái Thiếu Lâm hay riêng của mình hết.

Cho nên không những các người chưởng môn của các môn phái có mặt tại đó đều ngạc nhiên và nhất là Thiên Diện Thư Sinh, Phả Cái với bà cháu Võ Di Bà Bà còn ngạc nhiên hơn nữa.

Thiên Diện Thư Sinh liền đứng dậy, lần đầu tiên lớn tiếng nói:

- Đại sư thắng thắn ngay thật vậy khiến ai ai cũng phải kính phục, còn câu mang thân tới đây chuộc tội của đại sư thì hơi quá đáng một chút. Thiết nghĩ, mấy tên bại loại môn hạ của quý phái đã diệt trừ rồi, lúc này đang lúc chấn chỉnh lại thanh oai hà tất đại sư phải nói như thế. Cho nên theo ý tại hạ thì nguyên hung của quý môn đã diệt trừ, mỗi thu năm xưa với quý môn coi như là đã xong. Chẳng hay lời nói của tại hạ có thích đáng không?

Mấy lời nói của chàng rõ ràng là hỏi ý kiến của đôi bên. Thiên Diện Phu Nhân từ từ gạt đầu, Thanh Ngu đại sư thì liền tiếp gạt đầu và miệng cứ lẩm bẩm hoài.

Các người chưởng môn ngồi cạnh đó đa số tỏ vẻ khen ngợi chỉ có Ngũ Liễu Đạo Nhân của phái Không Động với Vu Hoàn đứng ở sau y đều tỏ vẻ khinh khỉnh.

Người chưởng môn của phái Võ Đang là Phong Linh Tử liền đứng dậy lớn tiếng nói:

- Tệ môn không may mắn có hai tên nghiệt đồ mà từ trước tới nay bản đạo không hay biết gì hết. Nửa năm trước bản đạo tiếp được thư của Thánh Ngu đại sư mới biết rõ được sự thực hư ra sao, vừa hổ thẹn vừa xấu hổ, cho nên ngày hôm nay mới bắt hai tên nghiệt đồ đem tới đây ở trước mặt phu nhân dùng gia quy trị tội, để rửa tội của bản đạo năm xưa...

Nói tới đó ông ta liền trợn ngược đôi lông mày lên quay mặt ra ngoài cửa khoang quát lớn?

- Phi Vân, Kỳ Nguyệt có mau vào đây không?

Hai đạo sĩ theo ông ta lên thuyền hồi nãy vẫn đứng ở ngoài khoang nghe thấy ông ta gọi, liền đi vào rồi quỳ xuống giữa khoang thuyền vái lạy và đáp:

- Anh em đệ tử có mặt tại đây.

Phong Linh Tử cương quyết quát hỏi:

- Phi Vân, Kỳ Nguyệt tội khi sư diệt tổ ngấm ngấm làm những việc ác, đáng trị tội như thế nào?

Hai đạo sĩ kia cúi đầu đáp:

- Tội đáng tử...

Không Linh Tử chớp nháy đôi mắt một cái lại hỏi tiếp:

- Vậy các người còn sống làm chi, có mau...

Phi Vân, Kỳ Nguyệt bỗng ngừng đầu lên nhìn Không Linh Tử một cái với giọng khàn khàn gọi:

- Sư phụ đệ tử đi đây.

Nói xong, cả hai đạo sĩ bèn giơ tay đánh mạnh vào đầu một cái, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu bộp bộp, đầu đã phọt óc ra chết tốt.

Cử chỉ đó khiến Phong Lan, Thiên Diện Phu Nhân đều tỏ vẻ kinh hãi quay đầu đi không dám nhìn.

Ngay Thiên Diện Thư Sinh cũng phải biến sắc mặt.

Thánh Ngu đại sư niệm Phật hiệu, nhắm nghiền hai mắt lên tiếng lẩm bẩm tụng kinh.

Không Linh Tử biến sắc mặt, vừa phẫn uất vừa đau lòng, lên tiếng nói tiếp:

- Phu nhân...

Thiên Diện Phu Nhân đứng dậy vái chào và nói tiếp:

- Đạo trưởng biết rõ đạo nghĩa, tiện thiếp rất cảm động, đạo trưởng khỏi phải nói thêm nữa...

Không Linh Tử lấy tay áo lau nước mắt vái chào một cái rồi tiếp:

- Bần đạo xin kính tạ cao nghĩa của phu nhân, nơi đây đã hết việc rồi, xin cho phép bần đạo được cáo lui trước.

Thiên Diện Phu Nhân với Thiên Diện thư sinh nghe nói vội đứng dậy.

Không Linh Tử thấy hai người không phản đối vội cúi xuống nhặt hai cái xác chết, rồi đi ra ngoài khoang, dùng miệng huýt một tiếng còi sáo, liền có một chiếc thuyền nhỏ đi nhanh như bay tới Không Linh Tử không đợi chờ thuyền nhỏ tới gần đã phi thân lên trên cao ba trượng, và từ từ nhảy xuống mũi thuyền nhỏ, tay vẫn còn ôm hai cái xác của hai tên cuồng đồ.

Thiên Diện Thư Sinh và Thiên Diện Phu Nhân đã vừa ra tới ngoài cửa khoang, thấy vậy chấp tay vái chào để tiễn.

Không Linh Tử cũng gật đầu vái chào hai người rồi ra lệnh cho hai đạo sĩ chèo thuyền thật nhanh trở vào bờ.

Ngũ Liễu Đạo Nhân tới đây là có mục đích, bây giờ thấy hai người chưởng môn của hai phái lớn đều nhìn nhận như thế, y sợ lúc ấy chỉ còn một thân một mình, sức yếu thể cô, cho nên nhân lúc Thiên Diện Phu Nhân ra tiễn khách y ngửng đầu lên cười ha hả một hồi.

Các người ở trong khoang trông thấy y cười như vậy đều ngạc nhiên. Nhưng chờ tới khi Thiên Diện Phu Nhân trở về tại chỗ ngồi, y mới dứt tiếng cười và nói:

- Đáng cười thực, đáng cười thực.

Thiên Diện Phu Nhân thấy thái độ của Ngũ Liễu Đạo Nhân kiêu ngạo như vậy đã bực mình rồi, bây giờ thấy y nói như thế liền hỏi:

- Cười cái gì, mong đạo trưởng cho biết rõ nguyên nhân.

Ngũ Liễu Đạo Nhân vẻ mặt hung hãn đáp:

- Cười là các vị có mặt tại đây xưa nay vẫn tự tôn tự đại lãnh đạo các anh kiệt ở một phương, nay không những bị một yêu nữ vô danh nói có hai ba lời đã hoảng sợ tự nhận tội lỗi ngay như thế. Và lại quên cả lệ luật của giang hồ xưa nay như vậy, không đáng cười là gì?

Tiểu Diện Phả Cái nghe thấy Ngũ Liễu Đạo Nhân nói như vậy liền quát lớn:

- Ngũ Liễu Đạo Nhân ngươi...

Thiên Diện Thư Sinh thấy năm vị chưởng môn có mặt tại đó hình như đèn biển sắc mặt hết. Chàng biết Ngũ Liễu Đạo Nhân có ý phá khuấy, cho nên chàng vội xua tay hiệu bảo Phả Cái đừng có lên tiếng rồi chàng ôn tồn hỏi:

- Đạo trưởng nói như thế có dụng ý gì? Tại hạ muốn được biết rõ.

Ngũ Liễu Đạo Nhân lớn tiếng đáp:

- Yêu nữ này tự nhận là đồ đệ của Cô Độc Khách, cứ luôn miệng bảo trả thù cho sư phụ, đáng lẽ việc này phải danh chính ngôn thuận, nhưng việc này có ai thấy qua y thị đâu và có ai chứng minh hộ y thị? Hơn nữa năm xưa Cô Độc Khách rất hiếu sát, giết hại bao nhiêu người đồng đạo. Việc này ai ai cũng biết hết, chúng ta thay trời hành đạo đó cũng là trách nhiệm chính nghĩa mà chúng ta không thể từ chối được. Bây giờ thiếu nữ này xuất hiện, các vị chưa đấu với y thị đã khuất phục ngay, không những mất hết sĩ diện của người trong võ lâm và có thể nói là mất cả hiệp nghĩa đạo của giới hiệp nghĩa chúng ta nữa.

Phả Cái, Thiên Diện Phu Nhân, Phong Lan ba người nghe nói đều tức giận khôn tả, nhưng Thiên Diện Thư Sinh đã ngấm ngấm ra hiệu bảo ba người đừng có giận vội.

Ngũ Liễu Đạo Nhân càng đắc chí, tới đó y càng đổi giọng nói tiếp:

- Ngày hôm nay yêu nữ này đã làm ra vẻ rầu rĩ, khiếm tốn, lễ phép, không chịu dồn ép người kể cũng đáng khen đấy. Nhưng các vị có biết không, lúc ở Kim Lăng vì một mớ châu báu với một bảo kiếm yêu nữ đã lên vào trong tiêu cực tiểu đồ giết liền hơn ba mươi người một lúc, việc này thử hỏi y thị giải thích ra sao?

Nói tới đó, y ngừng giầy lát đưa mắt nhìn ba vị đại sư của chùa Thiếu Lâm thấy ba người cứ cúi đầu tụng kinh hoài. Còn mấy vị chuông môn kia thì tỏ vẻ nghi ngờ và thắc mắc, nên Ngũ Liễu Đạo Nhân càng đắc chí và nói tiếp:

- Nếu yêu nữ này quả là đồ đệ của Cô Độc Khách, nhưng y thị hiểu sát tham tài coi mạng người như mạng sâu bọ như thế, thì làm sao mà dung thứ y ở trên thiên hạ này được. Các vị cứ ngồi yên không lý như thế này trái lại còn ở trước mặt y thị nhận tội như vậy là nghĩa lý gì?

Y càng nói càng lớn tiếng, y lại hỏi tiếp:

- Huống hồ ở trên giang hồ xưa nay vẫn có một luật lệ của các vị tổ sư tương truyền, luật lệ ấy gọi là ai thắng là người phải lý, ai thua là người đuối lý. Hiện giờ chúng ta hãy bỏ chuyện ai phải ai trái sang bên đã và theo luật đó đấu thử với y thị một trận xem sao trước.

Thấy y hỏi như vậy, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau không nói được nửa lời, y càng khoái chí thêm, múa chân múa tay hăng hái nói tiếp:

- Chắc chưa người nào đấu với y thị, bản đạo biết những người có mặt tại đây chưa một người nào đấu qua với y thị một lần nào. Nếu vậy tại sao các người lại chịu bằng lòng lép vế và nhận mình có lỗi như thế?

Nghe tới đây Thiên Diện Phu Nhân không thể nào chịu nhịn được nữa, vội đứng dậy nghiêm nghị quát hỏi:

- Theo ý đạo trưởng có phải muốn đấu thử với tiện thiếp đây không?

Ngũ Liễu Đạo Nhân trợn ngược đôi mắt lên tiếng đáp:

- Phải, bản đạo có ý ấy thực.

Thiên Diện Phu Nhân đưa mắt nhìn Long Uyên một cái thấy chàng không phản đối liền nói với mọi người rằng:

- Tiện thiếp không có ý bêu xấu ở trước mặt quý vị nhưng Ngũ đạo trưởng đã nói như vậy, tiện thiếp đành phải tiếp tay Ngũ đạo trưởng một phen, có điều gì không nên không phải mong quý vị chỉ giáo cho.

Nói xong, nàng nhìn Ngũ Liễu Đạo Nhân và nói tiếp:

- Mời đạo trưởng ra tay đi.

Quý vị nên rõ Ngũ Liễu Đạo Nhân đã nổi danh ở trên giang hồ từ ba mươi năm về trước, công lực tự nhiên thâm hậu đồng thời năm xưa ở trên Quan Nhật Nhai đã bị Cô Độc Khách đả thương, nên y biết rõ chuồng pháp của Cô Độc Khách lợi hại như thế nào. Cho nên bây giờ y đã suy tính trước, ra tay một cái là giở hết tài ba ra tấn công để tìm chế đối thủ ngay, nên lúc ấy Thiên Diện Phu Nhân mời y ra tay, y không khách khứa gì hết, chấp tay đáp lễ một cái liền dùng đôi tay áo lớn nhắm hai vai của nàng tấn công luôn.

Thiên Diện Phu Nhân đứng yên ở chỗ cách đó ba thước, hai mắt nhìn thẳng vào đối phương, để ý nhất động của kẻ địch. Lúc này thấy y phát động thế công, nàng không chống đỡ, không rút lui, không tránh né và không nhường nhịn.

Ngũ Liễu Đạo Nhân ra tay nhanh như điện chớp, tay áo y sắp va đụng tới hai vai của Thiên Diện Phu Nhân thì đột nhiên y nhắc mạnh hai tay áo một cái, tay áo của y cứng như sắt bỗng hóa thành mềm nhũn cuộn ngay về phía sau. Nhưng đó không phải là y định thâm thủ đâu, trong lúc hai tay áo của y cuộn chặt đó song quyền ở trong hai tay áo của y đã bật ra giở bày thành chân lực nhắm ngực của Thiên Diện Phu Nhân đâm tới.

Thiên Diện Phu Nhân thấy đối phương giở thế công vô sỉ như vậy bèn thét lớn một tiếng, rồi giơ chưởng lên, nhưng hai bàn tay của nàng lại chúc xuống mà nhắm mạch môn ở song quyền của địch thủ đâm luôn. Đó chính là thế dĩ độc công độc trong Cô Độc chưởng pháp.

Ngũ Liễu đạo nhân giật mình, không thâm quyền lại thì đối phương tuy bị thương nặng nhưng hai tay của mình cũng bị gãy gục, thành phế nhân ngay, thảm khốc vô cùng. Y có thể thâm quyền lại ngay. Cho nên y không đợi chờ tay của Vân Tuệ đụng tới y đã thâm quyền lại liền.

Thiên Diện Phu Nhân định cho các người có mặt tại đó biết Cô Độc chưởng pháp lợi hại như thế nào, cho nên thấy đối phương vừa thâm tay lại đã liền tiếp tấn công luôn mấy chưởng. Chưởng phong của nàng bay vây chặt lấy người của Ngũ Liễu,

Các tay cao thủ có mặt tại đó đã trông thấy rõ thế thức của nàng nhưng Ngũ Liễu là người trông thấy chưởng phong của nàng nặng như núi bao vây chặt, dù công lực của y thâm hậu đến đâu cũng không kịp chống đỡ nên chỉ trong nháy mắt y đã cuống quýt cả chân tay lên.

Thiên Diện Phu Nhân sử dụng xong pho Cô Độc chưởng pháp bỗng thâm chưởng lại, đứng yên ở trước mặt Ngũ Liễu Đạo Nhân và hỏi:

- Chương pháp của tiện thiếp đạo trưởng có nhận ra được chương pháp gì không?

Ngũ Liễu đạo nhân tức giận khôn tả đáp:

- Yêu nữ hãy tiếp chương này của ta.

Y vừa nói xong, đã giở mười thành công lực ra vận vào song chưởng lại nhằm ngực Vân Tuệ tấn công tiếp. Lần này chưởng phong của y mạnh khôn tả, làm rung chuyển cả chiếc thuyền, khiến các người có mặt tại đó cũng phải kinh hoảng hết sức, e chiếc thuyền không chịu đựng nổi vỡ tan bị chìm lìm thì sao?

Ngờ đâu Thiên Diện Phu Nhân rất ung dung, thấy vậy liền trợn ngược đôi lông mày lên, hai tay của nàng khoanh nửa vòng rồi đưa hai gan bàn tay đẩy mạnh ra bên ngoài một thế. Song chưởng của nàng đẩy ra không có một tí tiếng động nào cả, trông như yếu ớt hơn chưởng lực của đối phương vậy. Ngờ đâu chưởng phong của đạo nhân mạnh như thế nhưng khi tới trước mặt nàng chừng một thước thì đã có tiếng kêu bùng rất khê. Đột nhiên sức gió mạnh của đạo sĩ tiêu tan hết và hình như đạo sĩ chịu không nổi sức phản chấn đó, đã loạng choạng lui về phía sau ba bước.

Như vậy đã xong đâu, thảm khốc nhất là bộ mặt hồng hào của y bỗng biến thành nhợt nhạt, sau cũng y còn không chịu nổi khắc luôn một vũng máu tươi ra nữa.

Thiên Diện Phu Nhân cười khinh một tiếng và nói:

- Cảm ơn đạo trưởng đã nhường nhịn cho tiện thiếp như vậy...

Nói xong, nàng không thèm đếm xỉa tới y, quay lại nhìn lại mấy vị chưởng môn nọ và vái lạy lên tiếng nói:

- Vì việc của tiện thiếp phiền các vị giáng lâm như vậy tiện thiếp rất lấy làm áy náy, cũng may nguyên hung đã diệt trừ rồi chỉ mong quý vị lượng thứ cho nỗi khổ tâm của tiện thiếp là đủ rồi.

Tiếp theo đó, nàng bèn kể lại chuyện ở Kim Lăng như thế nào cho mọi người nghe và nói tiếp:

- Việc này Phả Cải tiền tiền bối cũng có mặt tại chỗ có thể mời lão tiền bối ra làm chứng. Nếu các vị còn không tin thì tiện thiếp không biết nói năng làm sao được nữa.

Phù Trần Tử người chưởng môn của phái Hằng Sơn với hai vị chưởng môn nữa đã bàn với nhau từ trước rồi, nên bây giờ y đứng dậy đại biểu cả hai vị chưởng môn kia lên tiếng nói:

- Lời của phu nhân anh em bản đạo sao lại không tin, đồng thời bản đạo đại biểu Hằng Sơn và Mao Sơn cùng xin lỗi phu nhân một lần chót.

Y vừa dứt thì Ngũ Liễu Đạo Nhân cố giậm chân xuống ván thuyền một cái rất mạnh và đỡ lời:

- Quả đất tròn, Ngũ Liễu hãy từ biệt trước rồi thế nào cũng có ngày gặp nhau trở lại.

Y không đợi chờ mọi người nói chuyện đã gọi Vu Hoành đi ra khỏi khoang thuyền rồi vẫy chiếc thuyền nhỏ đi vào trong bờ.

Thánh Ngu đại sư lại niệm Phật hiệu lớn tiếng nói tiếp:

- Thí chủ có lòng dạ tốt như vậy thật là hiếm có, như thế này mới đáng là sư tôn của thiên hạ.

Thiên Diện Thư Sinh vội cảm tạ lão hòa thượng đồng thời ra hiệu cho người phu thuyền trở về Nhạc Dương.

Lúc ấy đang là giữa ngọ, vào ngày hôm tết Đoan Ngọ, trên lầu Nhạc Dương bỗng có một bọn du khách tới. Bọn du khách ấy là một vị công tử với năm phu nhân đẹp tuyệt. Ngoài ra còn một ông già què và một bà cụ đầu tóc bạc phơ cùng nhau nhệch ở trên tầng lầu cao nhất để thưởng thức cảnh ở Động Đình Hồ.

Không bao lâu mặt trời đã lặn, bốn bề đã tối dần, lúc này bỗng có một tráng hán tuổi trạc tứ tuần ở bên dưới tiến lên, chào mọi người xong hàn huyên vài câu, liền báo cáo mục đích của y cho công tử kia với mọi người nghe. Y còn nói rằng:

- Thưa công tử, Vu Hồ, Hán Khẩu, Kim Lăng... các nơi trong trấn ở trên sông Trường Giang đã lập xong phân hiệu rồi, tất cả những người phụ trách của phân hiệu đó cũng mướn đầy đủ rồi, chỉ đợi chờ công tử xem xét qua là khai trương liền. Ngoài ra còn Mãng Phi Mao Trương Lục, Động Đình Hồ Vương Ngự Sơn, tiền đường Kim Tiên Lưu Châu Sơn các người cũng đều dẫn thủ hạ mấy chục người cam nguyện cải tà quy chính học buôn bán, vậy xin công tử ra lệnh để xếp đặt cho chúng...

Công tử ấy cười ha hả đáp:

- Lỗ Trí huynh khỏi phải khách khứa như thế làm chi, công việc này huynh là người có công lao lớn nhất, huynh cứ theo kế hoạch mà làm, khỏi cần phải hỏi tôi nữa.

Nhưng Lỗ Trí cứ không chịu, sau công tử nọ mới dặn y dẫn bọn người đó vào tiệm trà ở Nhạc Dương này.

Lỗ Trí vâng lời luôn.

Ăn mày què bỗng lên tiếng nói:

- Uyên hiền điệt hậu quả tốt lắm, chỉ mong thuận buồm xuôi gió mấy năm sau toàn quốc không còn người đói rét. Trong võ lâm giảm bớt rất nhiều sự thị phi và nhân dân cũng khỏi bị giặc giã quấy nhiễu...

Long Uyên thở dài một tiếng đáp:

- Hà! Thúc thúc không nghe thấy Tạ Gia Lưu nói hay sao? Hồ Hùng lại ra gây sự rồi đấy. Cháu chỉ lo y bỏ chính quy tà thôi.

Một vị mỹ nhân mắt xanh trợn ngược đôi lông mày lên xen lời nói:

- Tướng công việc gì phải sợ tên Hồ Hùng cơ chứ. Nếu quả thực y thị tài tác quái thì giết quách y cho xong.

Nhưng mọi vấn đề ở trên thế gian này có phải dùng chữ chém giết có thể giải quyết được không? Không, không thể được, mà có thủ đoạn hòa hoãn cũng không sao giải quyết được những vấn đề tranh chấp đó đâu. Nó là một vấn đề nan giải chung của nhân loại.

- o HẾT o -